

ಸಿ ೨೨೭೭:
 ಡಾ: ಮಹಾಕವಿ/ಮಹಾ/ನಾಟಕ: ಪಿ ೪
 ಮಹಾ/ಮಹಾಕವಿ ೨೨: ೨೨೭೭ ೨೨೭೭ ೮೫

- ୫୫ -

(คนตรี)

ไกรสร นั้นก็คิดแล้ว คอยฟังนะ ผมจะอ่านให้ฟัง ผมเป็นคนใจร้อน อยากจะรู้ว่าคุณจะทำอะไร
ยังใจ ... เออ คอยฟังนะ ... (อ่าน) อีกเรื่องหนึ่งที่ผมชอบบันทึกไว้เพื่อประโยชน์ของการสืบ
สวน ก็คือเรื่องศพที่ถูกเผาในเตา ศพนี้ตำรวจยังสืบอะไรไม่ไถ่ละเดียว ผมชอบบอกให้รู้เสีย
เลยว่าศพที่ถูกเผาเป็นศพของคุณสุนีนาค เมียเสียใจว่ เจ้าของทางแว่นตา คนที่ฆ่าคุณสุนี
ก็คือ คุณส่งศรี ผมทราบเพราะคุณว่องเล่าให้ฟัง เหตุที่จะฆ่าเป็นเรื่องชู้สาว คุณส่งศรีเป็นเมีย
ลับของคุณว่องมานานแล้ว คุณส่งศรีไปมาหาสู่กับคุณว่องบ่อย ๆ ที่โรงแรมเทพธานี คุณว่องเป็น
คนเจ้าชู้ จึงคิดว่าคุณสุนีนาคไว้อีกคนหนึ่ง เพราะคุณสุนีนาคก็ไวไฟไม่แพ้คุณส่งศรี คืนวันหนึ่ง
คุณส่งศรีขึ้นไปหาคุณว่องที่ห้องบนโรงแรมเทพธานี ก็พบคุณสุนีนาคเข้าพอดี จึงเกิดหึงหวงกันขึ้น
คุณส่งศรีก็แทงคุณสุนีนาคก่อนหน้าคุณว่อง คุณว่องไม่รู้จะทำยังไง ก็ลงมามาฆ่าข้างล่าง ตอนนั้น
ผมเดินร่ายอยู่บนท้องโล่ง คุณว่องให้ผมเอาศพคุณสุนีนาคไปทิ้งแม่น้ำ แต่ผมเห็นว่าขึ้นทิ้งแม่น้ำ
ความก็แตกเพราะศพต้องลอยขึ้น ผมจึงบอกให้เผาเสีย เพราะหลังโรงแรมเรามีเตาเผา

ชยะไบเบอเรือ คุณว่องเห็นด้วย ผมก็ขึ้นไปข้างบน เห็นคุณสุณีนานอนตายอยู่กับพื้น ถูกแทงที่
คอหอยพอกี เลือดไหลนองกระดาน ผมแนะให้คุณว่องหาพรมมาปูทับเลือด แล้วผมก็ช่วย
คุณว่องหามศพคุณสุณีนานเข้าไปในห้องน้ำ จักแจ้งเอาเชือกผ่านานผูกศพหย่อนลงไปที่พื้นดิน
ต่อจากนั้นผมก็ลงไปข้างล่าง เรียกไอ้รามซึ่งแขกยามให้ช่วยกันหามศพไปที่เตาอบแห้งโรง
แรม แล้วต่อจากนั้น เราก็กู้ช่วยกันเผาศพคุณสุณีนานจนไม่มีอะไรเหลือ ผมขออ้างไอ้รามซึ่ง
เป็นพยาน ถ้าท่านสารวัตรบีบมันให้ก็ได้ เรื่องอย่างที่ผมเล่าทุกอย่าง มีดที่คุณส่งศรีแห่ง
คุณสุณีนาน คุณว่องใช้ให้ผมเอาไปทิ้งน้ำ แต่ผมเสียบไว้ที่ซอกเสาในห้องที่ตั้งเตาเผาชยะไบ
เอง เคี้ยวมันก็ยังอยู่ ผมเข้าใจว่า เลือดก็ยังคงแห้งติดอยู่ที่ใบมีด ท่านสารวัตรไปเอามาดูได้
เป็นมีดพับสปริงขนาดใหญ่ ซึ่งคุณส่งศรีมักพกติดตัวเสมอ ผมเขียนคำสารภาพนี้ไว้เมื่อผมจะไม่มี
โอกาสพูด ~~17/12/71~~ เพราะคุณส่งศรีจ้างคนให้คอยฆ่าผมอยู่ทุกวัน ...

(เสียงพิบกระดานจดหมาย)

- ไกรสร ว่าไง คุณส่งศรี ในที่สุดก็คิดพิบในเตาอบก็เรียบร้อยไปอีกคดีหนึ่ง คุณมีอะไรจะพูดไหม ?
- ส่งศรี คุณอาจจะเกลียดใจกับคดีนี้
- ไกรสร จับคุณฐานฆ่าคนตาย
- ส่งศรี (หัวเราะ) คุณหรือจะจับคดีนี้ แน่ใจหรือคิดว่า จะจับคดีนี้ได้
- ไกรสร ยิ่งเสียกว่าแน่ใจ คุณไม่มีอะไรจะแก้ตัวใช่ไหม
- ส่งศรี คดีนี้มีเรื่องจะชี้แจงมาก แต่จะมีประโยชน์อะไรถ้าคุณไม่เชื่อ
- ไกรสร จะเชื่อหรือไม่เชื่อ เป็นเรื่องที่คุณจะต้องพิสูจน์ คุณยังมีโอกาสนี้ว่าคุณส่งศรี กฎหมายยังให้
โอกาสคุณอีกมาก แต่ผมขอแนะนำด้วยความหวังดีว่า ถ้าคุณฆ่าเขาจริง ก็ควรสารภาพเสีย
เพราะจะเป็นประโยชน์แก่คุณเอง
- ส่งศรี คุณก็ใช้ชีวิตเก่า ๆ ของตำรวจความเคยชินเอง คือปลอมให้สารภาพ คดีนี้คงไม่ตกหลุมคุณง่าย ๆ
หรอกค่ะ

- โกธสร คุณคงจะคิดว่าผมซุกหุ้มนักกัคุณ คุณอย่าวิตกไปเลย กติของคุณไม่ต้องซุกหุ้มน เพราะ
คุณได้ซุกไว้เสร็จแล้ว และคุณก็ได้ตกลงไปในหุ้มนเรียบร้อยแล้วด้วย
- สงศรี (หัวเราะอย่างใจเย็น) งั้นหรือคะ อ้อ นี่ดิฉันตกลงไปในหุ้มนเรียบร้อยแล้วหรือคะ
คุณก็รู้ คงคิดว่าคุณชนะดิฉันแล้ว
- โกธสร ชนะหรือแพ้ ไม่ใช่เรื่องของตำรวจ คงแล้วแต่ศาล หน้าที่ของผมมีอยู่อย่างเดียว
จับคุณให้ศาลพิจารณาคดี
- สงศรี (หัวเราะ) จับดิฉัน ? คะ คุณจับดิฉันได้นะ แต่คุณจะส่งดิฉันขึ้นศาลไหนหรือนั่น เป็น
อีกเรื่องหนึ่งนะคะ
- โกธสร นี่คุณคงคิดว่าคุณเป็นสามัญชนอยู่คดีนี้กระมัง ? ทองช้างของผม คุณจะหนี เห็นจะไม่สำเร็จ
หรอกครับ
- สงศรี วัคะ (หัวเราะ) ดิฉันอายุ ๓๒ ปีนี้ ที่จริงอายุก็ยังไม่มาก แต่ดิฉันเห็นโลกมามากคะ
ดิฉันมีทางคะ...มีทางที่จะหนีคุณ
- โกธสร งั้นรีบครับ ผมชักจะกลัวคุณเสียแล้วซี
- สงศรี คุณโกธสรคะ คุณเป็นตำรวจ ดิฉันเป็นผู้ร้าย ความหลักผู้ร้ายจะกองแพตำรวจเสมอ ดิฉัน
ว่า หลักนี้เห็นจะใช้กับดิฉันไม่สำเร็จแน่เชียวคะ
- โกธสร แปลว่าคุณคงจะชนะตำรวจ ?
- สงศรี ก็คงไม่ใช่เช่นนั้นคะ ดิฉันคิดว่าตำรวจคงจะเอาตัวดิฉันขึ้นศาลไม่ได้แน่ ๆ..ไม่สำเร็จ
หรอกคะ คนอย่างดิฉันไม่มีวันหรอกคะที่จะได้เจอหน้าท่านผู้พิพากษา
- โกธสร คุณเชื่อว่าคุณจะหนีได้ใช่ไหมคะ คุณคิดว่า คุณมีพวกมาก ?
- สงศรี พวกหรือคะ (หัวเราะ) พวกดิฉันก็เห็นจะมีแต่ตัวดิฉันคนเดียวเท่านั้นแหละคะ ดิฉันเป็น
คนไม่มีพวก เพราะนักเชิงสี่ที่ดิฉันกักตัวอยู่ล้วนแต่พวกเอาตัวรอกทั้งนั้น สงสัยหรือคะว่า
ทำไมดิฉันจึงจะต้องขึ้นศาล ? มีประโยชน์อะไรคะที่จะต้องขึ้นศาล ? ดิฉันว่าคนที่ยอม
ขึ้นศาล ไม่ใช่คนฉลาดเลยคะ เสียเวลาคนอื่น แล้วยังเสียเวลาตัวเอง คนเก่งจริงต้องไม่
ขึ้นศาลคะ เราทำ เรารู้ ไม่มีใครจะรู้ทีไรว่าเรา ก็เมื่อเรารู้ดีกว่าใคร ๆ ทำไมเราถึง
จะต้องไปศาลให้ท่านผู้พิพากษาลำบากคะคะ

ไกรสร คุณหมายความว่าอะไร คุณงศรี (อย่างสงสัย)

งศรี (หัวเราะ) คุณไม่เข้าใจหรือคะ อ้อ คุณยังไม่เข้าใจ ทำไมตำรวจเก่ง ๆ อย่างคุณถึงยังไม่เข้าใจละคะ (หัวเราะ) นี่ละ คุณไกรสร ถ้าเรากล้าทำผิด เราก็ต้องกล้ารับผิดชอบ จริ่งไหม ? คนอย่างคิณ ชีวิมันค่านเสียแล้ว ชีวิมันหมดความเจ็บปวดเสียแล้วละ คิณชินกับชีวิตจนชา ความชั่วความดี ..สำหรับคิณ..มันเหมือนกัน มันไม่แตกต่างกันเลย คิณไม่เคยภูมิใจเวลาคิณทำดี แล้วก็..คิณก็ไม่เคยเสียใจเวลาคิณทำชั่ว นี่แหละคะ ชีวิตของคิณ ชีวิตของผู้หญิงที่ไม่มีพ่อไม่มีแม่ ถูกทอดทิ้งให้ตกอยู่ในความกระดะทะกรรมของผู้ชาย ชีวิตคิณแหละละเอี้ยกแล้วละ..แหล่มานานแล้ว ถ้ามันจะต้องแหล่ไปอีกในครั้งนี่ คิณก็ไม่เสียดาย..ไม่เสียดายสักนิดเดียว (หัวเราะ) จริ่ง ทุณะคะ คิณมันทวาทนอยู่คนเดียวแล้ว คิณไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกแล้ว นอกจาก...

(หัวเราะ) ..นอกจากลมหายใจครั้งสุดท้ายที่สูดล่ะ

ไกรสร คุณงศรี นี่คุณจะเอาอย่างไร

งศรี สงสัยหรือคะ (หัวเราะ) โอ้ ท่านสารวัตรก็เจอผู้ร้ายมานาน นี่ยังไม่เข้าใจอีกหรือคะ เอ้า เข้าใจเสียสิคะ

(งศรีโชนไปหยิบปืนของเบ้มที่วางอยู่บนโต๊ะ แก้อีลิมโครมคราม)

ไกรสร คุณงศรี

งศรี คิณไวกว่าไซ้ไหมคะ (หัวเราะ) ผู้ร้ายอย่างคิณ..ถึงจะเป็นผู้หญิง..ก็ปรากฏเปรี้ยวพอเอาตัวรอกได้เหมือนกันนะคะ

ไกรสร คุณงศรี วางปืนเสียสิ

งศรี ชูระยะไรคะที่คิณจะต้องวางปืน มันที่ของคิณบ้างแล้วไซ้ไหมคะ นี่ปืนไอ้เบ้มมันมีทั้งไว้บนโต๊ะ ข้างพอดิเหลือนอน ขอบนุ้ยาคะ คิณต้องเอาตัวรอก แค่ว่าไม่รอก..

(หัวเราะ) คุณเคาเอาเองก็แล้วกัน /รับรองว่าท่านผู้พิพากษาไม่ต้องเคือคร้อนแน่

(เสียงส่งศรีวิ่งไปที่ห้องนอน เสียงปิดประตูปัง เสียงใส่กลอน)

ไกรสร (ตะโกน) คำรวจ กระจายกำลังล้อมไว้รอบบ้านเร็ว

(เสียงวิ่งเกรียวกราว)

ไกรสร (เสียงเดินไปที่ประตูห้องนอน) คุณส่งศรี คุณส่งศรี ไม่มีประโยชน์หรอกที่คุณ
คำรวจล้อมบ้านไว้หมดแล้ว คุณหนีไม่รอดหรอก

ส่งศรี (จากในห้อง) รอดหรือไม่รอด มันเรื่องของคตินันท์ คุณออกไปทาง ๆ คตินันท์เป็นนะกะ
ระวังให้ดี

ไกรสร เปิดประตู ถ้าไม่เปิด มันจะพังเข้าไป

ส่งศรี ถ้าคุณพังเข้ามา คุณตายนะกะ

ไกรสร คำรวจพังประตู

(เสียงฝีเท้า เสียงพังประตู)

ส่งศรี ออกไป ออกไปนะ คตินันท์นี่

(เสียงพังประตู)

ส่งศรี ถ้าคุณอยากตาย ก็ลองดู

(เสียงส่งศรี ยิงปืนทีละนัด ๑ - ๒ - ๓ - ๔ - ๕)

(เสียงพังประตูเงียบไป)

ไกรสร คุณส่งศรี คุณเหลือลูกปืนอีกนัดเดียวเท่านั้น คุณหนีไม่รอดหรอก ออกมาเสียที ๆ

ส่งศรี (หัวเราะอย่างคนบ้า) หนีไม่รอดหรือคะ ? ทำไมจะหนีไม่รอด (หัวเราะ) รอดสิ
คุณไกรสร รอดแน่ คตินันท์อ้อมแล้วกะ ๕/ ชีวิต ..พอกันที..

(เสียงปืนดัง ๑ นัดในห้อง ไกรสรกับคำรวจกำลัง ทอกระเบาะเงียบไปครู่หนึ่ง)

ไกรสร พังประตู เร็ว พังให้ไ้

(คนกรี)

- ลมัย นราระ นั้นคิดจะไปไหน
- นรา ไปหาคุณไกรสร เห็นอ้ายแห้วมันบอกว่า เกิดเรื่องที่บ้านส่งศรีเมื่อตอนเช้ามีค
คงจะกันใหญ่เสียแล้วละ มัย
- ลมัย อ่านหนังสือพิมพ์นี้ดูซิคะ คิฉันให้คนไปซื้อมาเถ้ ยาวนี้เอง เพิ่งออกจากโรงพิมพ์สด ๆ
ร้อน ๆ เทียวคะ
- นรา ว่าไง...(อ่าน) โอโธ ส่งศรียิงตัวตายในห้องนอน เคี้ยวขอล่านหน่อย
(เสียงกริ่งประตู)
- ลมัย ใครอยู่หน้าบ้าน ช่วยเปิดประตูที่
(เสียงวิ่งไปเปิดประตู)
- นรา มัย พี่ไม่นึกเลยว่า ยายส่งศรีแถมจะร้ายอย่างนี้
- ลมัย อ้อ อาหลวงมา เชิญซิคะ เป็นใจละ พี่นราบอกว่า ดูคินายโคเลอร์เขามาพบหรือคะ
- หลวงเทพ เขามาพบที่บ้าน เขาเป็นเศรษฐีไปแล้ว
- ลมัย รีคะ
- หลวงเทพ เงินสดสี่ล้านปอนด์ กับเหมืองแร่ที่อาฟริกาตะวันออกอีกเหมืองหนึ่ง เหมืองทองคำ
เสียด้วยซี
- นรา ทองคำหรือครับ โอโธ ทองคำ
- ลมัย พี่นราระ อย่าทำตาโตอย่างนั้นซีคะ
- นรา ทองคำ ได้เหมืองทองคำทั้งเหมืองเพียวหรือครับ แล้วไกรกะทิงของเราละ
- หลวงเทพ (หัวเราะอย่างปลงอนิจจัง) ไกรกะทิงหรือหลาน...ไกรกะทิง...(หัวเราะ)
ไกรกะทิง...
- นรา พ้ามครับ คุณอา
- หลวงเทพ โอไกรกะทิงของหลานมันก็มีแค่ก้อนหินนะซี
- นรา ก้อนหิน เอ๊ะ ทำไมครับ

หลวงเทพ

ไอ้ นายโคเลอร์คนนี้ มันเป็นคนบ้า พอมันรู้ว่ามันได้มรดกเป็นเมืองทองคำ มันก็
เลยดีใจจนเป็นบ้า มันหนีออกจากบ้านจะไปเมืองทองคำ..ระเทเรื่อมาถึงเมือง
ไทย..บ้านทองคำ ..เที่ยวกันเล่นทองคำ คุณ พ่อรองหลานถูกคนบ้าตีฆ่าเปื้อนไปเลย
สิ้นเคราะห์ไปที คิฉันดีใจเหมือนได้ขึ้นสวรรค์

ลมัย

นรา

นี่มันอะไรกัน..คนบ้าทำอะไรกัน

หลวงเทพ

(หัวเราะอย่างขบขัน) มันก็บ้ากันทั้งนั้นแหละหลานเอ๋ย ..บ้าเงิน บ้าทอง..บ้ากัน
ทั้งโลก โลกมันจะแตกก็เพราะไอ้โรคบ้าเงินบ้าทองนี่แหละ

(คนตรี)

สวัสดิ์ละ ท่านผู้ฟังที่เคารพ

โกรกกระทิง ๔๔ ตอน ได้จบลงแล้ว เป็น เรื่อง ละครวิทยุเรื่องยาวของ สก ภูมมะโรหิต
ที่คณะภาวดีใช้เวลาแสนอดถึง ๔ เดือน ถ้าเรื่องนี้จะเป็ประโยชน์อะไรออกไปอีก
นอกเหนือไปจากความเพลิดเพลินทุก ๆ เช้า คณะภาวดีและผู้แต่งก็จะสบายใจ
ขึ้นอีก ขอขอบพระคุณละ..จนกว่าจะได้พบกันใหม่ . ๕ ธันวาคม
มาก ๆ

โกรกกระทิง

- ๔๕ -

ละครวิทยุ บทประพันธ์ของ สด กุรมะโรหิต
แสดงทางวิทยุกระจายเสียง ท.ท.ท. โดย คณะนกาวดี
วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๐๐ เวลา ๘.๑๕ น.

(คนตรี)

(ส่งศรี เชไปปักชวคโชคาและแกวบนโตะตกแตกกระจาย)

โกรสร คุณจะเป็นลมใช่ไหม คุณส่งศรี คุณกลัวคำสารภาพของนายเบิ้มละซี นังก่อนสิกว่า...นั่งให้สบาย...เดี๋ยวจะล้มไป นั่งสิ ผมจะอ่านคำสารภาพตอนสุดท้ายให้ฟัง

ส่งศรี อย่าอ่านสิกว่าคะ คิฉันเข้าใจ (อย่างประหม่า)

โกรสร คุณรู้หรือว่า นายเบิ้มสารภาพว่าอย่างไร นังก่อนสิ เอ๊ะ คุณหน้าซีดนี่ คุณกำลังจะเป็นลม

ส่งศรี เปล่า คิฉันไม่ได้เป็นลม

โกรสร งั้นก็แล้ว คอยฟังนะ ผมจะอ่านให้ฟัง ผมเป็นคนใจร้อน อยากจะรู้ว่าคุณจะปฏิเสธผมว่ายังไง ...เออ คอยฟังนะ ..(อ่าน) อีกเรื่องหนึ่งที่ผมชอบบันทึกไว้เพื่อประโยชน์ของการสืบสวน ก็คือเรื่องศพถูกเผาในเตา ศพนี้ตำรวจยังสืบอะไรไม่ได้ละเอียด ผมชอบบอกให้รู้เสียเลยว่าศพที่ถูกเผาเป็นศพของคุณสุณีนารถ เมียเสียใจว่ เจ้าของห้างแว่นตา คนที่ฆ่าคุณสุณีคือ คุณส่งศรี ผมทราบเพราะคุณว่องเล่าให้ฟัง เหตุที่จะฆ่าเป็นเรื่องชู้สาว คุณส่งศรีเป็นเมียลับของคุณว่องมานานแล้ว คุณส่งศรีไปมาหาสู่กับคุณว่องบ่อย ๆ ที่โรงแรมเทพธานี คุณว่องเป็นคนเจ้าชู้ จึงคว่าคุณสุณีนารถไว้อีกคนหนึ่ง เพราะคุณสุณีนารถก็ไวไฟไม่แพ้คุณส่งศรี คืนวันหนึ่งคุณส่งศรีขึ้นไปหาคุณว่องที่ห้องบนโรงแรมเทพธานี ก็พบคุณสุณีนารถเข้าพอดี จึงเกิดหึงหวงกันขึ้น คุณส่งศรีก็แทงคุณสุณีนารถต่อหน้าคุณว่อง คุณว่องไม่รู้จะทำยังไง ก็ลงมามาถามช่างล่าง ตอนนั้นผมเดินร่ายอยู่บนท้องโล่ง คุณว่องให้ผมเอาศพคุณสุณีนารถไปทิ้งแม่น้ำ แต่ผมเห็นว่าขึ้นทิ้งแม่น้ำความก็แตกเพราะศพต้องลอยขึ้น ผมจึงบอให้เผาเสีย เพราะหลังโรงแรมเรามีเตาเผา

ขย่ะไบเบิ้ลเร็ว คุณว่องเห็นด้วย ผมก็ขึ้นไปข้างบน เห็นคุณสุธีนาจนอนตายอยู่กับพื้น ถูกแทงที่
คอหอยพอกี้ เลือดไหลนองกระดาน ผมแนะนำให้คุณว่องหาพรมมาปูทับเลือด แล้วผมก็ช่วย
คุณว่องหามศพคุณสุธีนาจนเข้าไปในห้องน้ำ จักแจงเอาเชือกผู่ม่านผูกศพหย่อนลงไปใต้พื้นดิน
ต่อจากนั้นผมก็ลงไปข้างล่าง เรียกไอรามซึ่งแขกยามให้ช่วยกันหามศพไปที่เตาอบหลังโรง
แรม แล้วต่อจากนั้น เราก็กู้ช่วยกันเผาศพคุณสุธีนาจนไม่มีอะไรเหลือ ผมขออ้างไอรามซึ่ง
เป็นพยาน ถ้าท่านसारวัตรมีมันให้ดี ก็จะได้เรื่องอย่างที่ผมเล่าทุกอย่าง มีดที่คุณส่งศรีแห่ง
คุณสุธีนาถ คุณว่องใช้ให้ผมเอาไปทิ้งน้ำ แต่ผมเสียบไว้ที่ซอกเสาในห้องที่ตั้งเตาเผาขณะนั้น
เอง เคียนก็ยังไม่อยู่ ผมเข้าใจว่า เลือดก็ยังคงแห้งติดอยู่ที่ใบมีด ท่านसारวัตรไปเอามาคุได้
เป็นมีดพับสปริงขนาดใหญ่ ซึ่งคุณส่งศรีมักติดตัวเสมอ ผมเขียนคำสารภาพนี้ไว้เผื่อผมจะไม่มี
โอกาสพูด ~~ในที่นี้~~ เพราะคุณส่งศรีจ้างคนให้คอยฆ่าผมอยู่ทุกวัน ...

(เสียงพิบกระดานจดหมาย)

โกรสว ว่าไง คุณส่งศรี ในที่สุดคดีศพในเตาอบก็เรียบร้อยไปอีกคดีหนึ่ง คุณมีอะไรจะพูดไหม ?

ส่งศรี คุณอะไรจะยังงั้นกับคดีนี้

โกรสว จับคุณฐานฆ่าคนตาย

ส่งศรี (หัวเราะ) คุณหรืออะไรจะจับคดีนี้ แน่ใจหรือค๊ะว่า จะจับคดีนี้ได้

โกรสว ยิ่งเสียกว่าแน่ใจ คุณไม่มีอะไรจะแก้ตัวไซ้ไหม

ส่งศรี คดีนี้มีเรื่องจะชี้แจงมาก แต่จะมีประโยชน์อะไรถ้าคุณไม่เชื่อ

โกรสว จะเชื่อหรือไม่เชื่อ เป็นเรื่องที่ผู้จะต้องพิสูจน์ คุณยังมีโอกาสนั้นะคุณส่งศรี กฎหมายยังให้
โอกาสคุณอีกมาก แต่ผมขอแนะนำด้วยความหวังดีว่า ถ้าคุณฆ่าเขาจริง ก็ควรสารภาพเสีย
เพราะจะเป็นประโยชน์แก่คุณเอง

ส่งศรี คุณก็ใช้วิธีเก่า ๆ ของตำรวจตามเคยนั่นเอง คือปลอมให้สารภาพ คดีนี้คงไม่ตกหลุมคุณง่าย ๆ
หรอกค๊ะ

ไกรสร คุณคงจะคิดว่าผมซุกหลุมดักคุณ คุณอย่าวิ่งหนีไปเลย คดีของคุณไม่ต้องซุกหลุม เพราะ
คุณได้ซุกไว้เสร็จแล้ว และคุณก็ได้ตกลงไปในหลุมเรียบร้อยแล้วด้วย

สงศรี (หัวเราะอย่างใจเย็น) งั้นหรือคะ อ้อ นี่คุณตกลงไปในหลุมเรียบร้อยแล้วหรือคะ
คุณก็รู้ คงคิดว่าคุณชนะคดีแล้ว

ไกรสร ชนะหรือแพ้ ไม่ใช่เรื่องของตำรวจ ต้องแล้วแต่ศาล หน้าที่ของผมมีอยู่อย่างเดียว
จับคุณให้ศาลพิจารณา

สงศรี (หัวเราะ) จับคดี ? คะ คุณจับคดีได้แน่ แต่คุณจะส่งคดีขึ้นศาลได้หรือไม่ นั่น เป็น
อีกเรื่องหนึ่งนะคะ

ไกรสร นี่คุณคงคิดว่าคุณเป็นสามัญชนผู้ดีที่มีกรรม ? ห้องขังของผม คุณจะหนี เห็นจะไม่สำเร็จ
หรอกครับ

สงศรี รีคะ (หัวเราะ) คดีอายุ ๓๒ ปีนี้ ที่จริงอายุก็ยังไม่มาก แต่คดีเห็นโลกมามากคะ
คดีมีทางคะ...มีทางที่จะหนีคุณ

ไกรสร งั้นรีครับ ผมก็จะกลัวคุณเสียแล้วซี

สงศรี คุณไกรสรคะ คุณเป็นตำรวจ คดีเป็นรู้อยู่ ตามหลักผู้ร้ายจะต้องแพ้ตำรวจเสมอ คดี
ว่า หลักนี้เห็นจะใช้กับคดีนี้ไม่สำเร็จแน่เชียวคะ

ไกรสร แปลว่าคุณคงจะชนะตำรวจ ?

สงศรี ก็คงไม่ใช่เช่นนั้นคะ คดีนี้คิดว่าตำรวจคงจะเอาตัวคดีขึ้นศาลไม่ได้แน่ ๆ...ไม่สำเร็จ
หรอกคะ คนอย่างคดีนี้ไม่มีวันหรอกคะที่จะได้เจอหน้าท่านผู้พิพากษา

ไกรสร คุณเชื่อว่าคดีนี้จะหนีได้ใช่ไหมคะ คุณคิดว่า คุณมีพวกมาก ?

สงศรี พวกหรือคะ (หัวเราะ) พวกคดีนั้นก็เห็นจะมีแค่ตัวคดีคนเดียวเท่านั้นแหละคะ คดีเป็นคน
คนไม่มีพวก เพราะนักแข่งดีที่คดีคิดก่ออยู่ล้วนแต่พวกเอาตัวรอดทั้งนั้น สงสัยหรือคะว่า
ทำไมคดีจึงจะไม่ต้องขึ้นศาล ? มีประโยชน์อะไรคะที่จะต้องขึ้นศาล ? คดีว่าคนที่ยอม
ขึ้นศาล ไม่ใช่คนฉลาดเลยคะ เสียเวลาคนอื่น แล้วก็เสียเวลาตัวเอง คนเก่งจริงต้องไม่
ขึ้นศาลคะ เราทำ เรารู้ ไม่มีใครจะรู้ดีไปกว่าเรา ก็เมื่อเรารู้ดีกว่าใคร ๆ ทำไมเราถึง
จะต้องไปศาลให้ท่านผู้พิพากษาลำบากคะคะ

ไกรสร

คุณหมายความว่าอะไร คุณสงศรี (อย่างสงสัย)

สงศรี

(หัวเราะ) คุณไม่เข้าใจหรือคะ อ้อ คุณยังไม่เข้าใจ ทำไมตำรวกเก่ง ๆ อย่างคุณถึงยังไม่เข้าใจล่ะคะ (หัวเราะ) นี่คะ คุณไกรสร ถ้าเรากล้าทำผิด เราก็ต้องกล้ารับผิดซิคะ จริงไหม ? คนอย่างคิณ ชีวิตรันทานเสียแล้ว ชีวิตมันหมดความเจ็บปวดเสียแล้วล่ะ คิณชินกับชีวิตจนชา ความชั่วความดี .. สำหรับคิณ .. มันเหมือนกัน มันไม่แตกต่างกันเลย คิณไม่เคยภูมิใจเวลาคิณทำดี แล้วก็ .. คิณก็ไม่เคยเสียใจเวลาคิณทำชั่ว นี่แหละคะ ชีวิตของคิณ ชีวิตของผู้หญิงที่ไม่มีพ่อไม่มีแม่ ถูกทอดทิ้งให้ตกอยู่ในความตะกละตะกรามของผู้ชาย ชีวิตคิณแหละละเอียดยแล้วล่ะ .. หมดมานานแล้ว ถ้ามันจะต้องแปลกไปอีกในครั้งนี่ คิณก็ไม่เสียดาย .. ไม่เสียดายสักนิดเดียว (หัวเราะ) จริง ๆ นะคะ คิณมันทรมานมันเหนื่อยแล้ว คิณไม่มีอะไรเหลืออยู่อีกแล้ว นอกจาก...

(หัวเราะ) .. นอกจากลมหายใจแรงที่สุดล่ะ

ไกรสร

คุณสงศรี นี่คุณจะทำอย่างไร

สงศรี

สงสัยหรือคะ (หัวเราะ) โอ้ ท่านสารวัตรก็เจอผู้ร้ายมามาก นี่ยังไม่เข้าใจอีกหรือคะ ถ้า เข้าใจเสียซิคะ

(สงศรีโจนไปหยิบปืนของเบิ้มที่วางอยู่บนโต๊ะ แก้อัฒมิโครมคราม)

ไกรสร

คุณสงศรี

สงศรี

คิณไวกว่าไซ้ไหมคะ (หัวเราะ) ผู้ร้ายอย่างคิณ .. ถึงจะเป็นผู้หญิง .. ก็ปาดเปรี๊ยะพอเอาตัวรอดได้เหมือนกันนะคะ

ไกรสร

คุณสงศรี วางปืนเดี๋ยวนี้

สงศรี

รู้ะอะไรคะที่คิณจะต้องวางปืน มันทีของคิณบ้างแล้วไซ้ไหมคะ นี่ปืนไอ้เบิ้มมันพิ้งไว้น่ะ โตะ ข้างพอดีเหลืออดจัน ขอนุญาตคะ คิณต้องเอาตัวรอด แต่ถ้าไม่รอด..

(หัวเราะ) คุณเดาเอาเองก็แล้วกัน รับรองว่าท่านผู้พิพากษาไม่ต้องเดือดร้อนแน่

(เสียงส่งศรีวิ่งไปที่ห้องนอน เสียงปิดประตูปัง เสียงใส่กลอน)

ไกรสร (ตะโกน) คำรวจ กระจายกำลังลอมไ่วรอมบ้านเร็ว

(เสียงวิ่งเกรียวกราว)

ไกรสร (เสียงเดินไปที่ประตูห้องนอน) คุณส่งศรี คุณส่งศรี ไม่มีประโยชน์หรอกที่คุณ
คำรวจลอมบ้านไ่วรหมดแล้ว คุณหนีไม่รอดหรอก

ส่งศรี (จากในห้อง) รอดหรือไม่รอด มันเรื่องของคตินัน คุณออกไปต่าง ๆ คตินันมีปืนนะจะ
ระวังให้ดี

ไกรสร เปิดประตู ถ้าไม่เปิด ผมจะพังเข้าไป

ส่งศรี ถ้าคุณพังเข้ามา คุณตายนะจะ

ไกรสร คำรวจพังประตู

(เสียงฝีเท้า เสียงพังประตู)

ส่งศรี ออกไป ออกไปนะ คตินันยิงนะ

(เสียงพังประตู)

ส่งศรี ถ้าคุณอยากตาย ก็ลองดู

(เสียงส่งศรี ยิงปืนทีละนัด ๑ - ๒ - ๓ - ๔ - ๕)

(เสียงพังประตูเงียบไป)

ไกรสร คุณส่งศรี คุณเหลือลูกปืนอีกนัดเดียวเท่านั้น คุณหนีไม่รอดหรอก ออกมาเสียที ๆ

ส่งศรี (หัวเราะอย่างคนบ้า) หนีไม่รอดหรือจะ ร ทำไมจะหนีไม่รอด (หัวเราะ) รอดสิ
คุณไกรสร รอดแน่ คตินันยิงแล้วจะ ๕๕ ชีวิต ..พอกันที..

(เสียงปืนดัง ๑ นัดในห้อง ไกรสรกับคำรวจตึง ทอกระยะเงียบไปครู่หนึ่ง)

ไกรสร พังประตู เร็ว พังให้ไ้

(คนตรี)

- ลมัย นราคะ นั่นคิดจะไปไหน
- นรา ไปหาคุณไกรสร เห็นอ้ายแหวมันบอกว่า เกิดเรื่องที่บ้านส่งศรีเมื่อตอนเช้ามีค
งจะกันใหญ่เสียแล้วละ มัย
- ลมัย อ่านหนังสือพิมพ์นี้กูซึะ คิดนให้คนไปซื้อมาเดี ยวนี้เอง เพิ่งออกจากโรงพิมพ์สค ๆ
รอน ๆ เทียวละ
- นรา ว่าไง...(อ่าน) โอโฮ ส่งศรียิงตัวตายในห้องนอน เคียวขออ่านหน่อย
(เสียงกริ่งประตู)
- ลมัย ใครอยู่หน้าบ้าน ช่วยเปิดประตูที
(เสียงวิ่งไปเปิดประตู)
- นรา มัย พี่ไม่นึกเลยว่า ยายส่งศรีแจะร้ายอย่างนี้
- ลมัย อ้อ ลาหลวงมา เชิญซึะ เปนใจละ พี่นราบอกว่า ญาตินายโคเลอร์เขามาพบหรือคะ
- หลวงเทพ เขามาพบที่บ้าน เขาเป็นเศรษฐีไปแล้ว
- ลมัย รีคะ
- หลวงเทพ เงินสดสี่ล้านปอนด์ กับเหมืองแร่ที่อาฟริกาตะวันออกอีกเหมืองหนึ่ง เหมืองทองคำ
เสียด้วยซี
- นรา ทองคำหรือครับ โอโฮ ทองคำ
- ลมัย พี่นราคะ อย่าทำตาโตอย่างนั้นซึะ
- นรา ทองคำ ไ้เหมืองทองคำทั้งเหมืองเทียวหรือครับ แล้วไกรกะทิงของเราละ
- หลวงเทพ (หัวเราะอย่างปลงอนิจจัง) ไกรกะทิงหรือหลาน...ไกรกะทิง...(หัวเราะ)
ไกรกะทิง...
- นรา ทพำมครับ คุณอา
- หลวงเทพ โอไกรกะทิงของหลานมันก็มีแค่ก้อนหินนะซี
- นรา ก้อนหิน เอะ ทำไมครับ

หลวงเทพ

ไอ้ นายโคเลอร คนนี้ มันเป็นคนบ้า พอมันรู้ว่ามันได้มรดกเป็นเมืองทองคำ มันก็
เลบคืใจจนเป็นบ้า มันหนีออกจากบ้านจะไปเมืองทองคำ...ระเหเร่รอนมาถึงเมือง
ไทย...บ้าทองคำ...เที่ยวค้นแต่ทองคำ คุณ พ่อของหลานถูกคนบ้าขี้ยาเบื้อยไปเลย

ดมัย

สิ้นเคราะห์ไปที คัดนึกใจเหมือนไคขึ้นสวรรค์

นรา

นี่มันอะไรกัน...คนบ้าหลอกคนคื

หลวงเทพ

(หัวเราะอย่างขบขัน) มันก็บ้ากันทั้งนั้นแหละหลานเอ๋ย...บ้าเงิน บ้าทอง...บ้ากัน
ทั้งโลก โลกมันจะแตกก็เพราะไอ้โรคบ้าเงินบ้าทองนี่แหละ

(คนตรี)

สวัสดิ์ค๊ะ

ท่านผู้ฟังที่เคารพ

โกรกกะทิง ๔๔ ตอน ได้จบลงแล้ว เป็น เรื่องยาว ของ สด กุรมะโรหิต
ที่คณะภาควิชาใช้เวลาแสนอดถึง ๔ เดือน ถ้าเรื่องนี้จะเป้นประโยชน์อะไรออกไปอีก
นอกเหนือไปจากความเพลิดเพลินทุก ๆ เข้า คณะภาควิชาและผู้แต่งก็จะสบายใจมาก
ขึ้นอีก ขอขอบพระคุณค๊ะ...จนกว่าจะได้พบกันใหม่ .
 (มาก ๆ)